

Sonja Klemenčič

Verjame v ljudi

Draga Ana,

letos praznuješ okroglo obletnico svojega rojstva. Dan kot tisoči drugih, a vendarle tako drugačen, ker smo si ljudje izmislili obrede, da skupaj s slavlencem ob takih dneh malo zastanemo, pogledamo nazaj in razmišljamo o prihodnosti.

Najprej so na vrsti čestitke. Bolj kot čestitke za to, da si doživela toliko let – kar je več ali manj zasluga matere Narave, in ker hkrati verjamem, da je to samo še ena obletnica v nizu, ki te še čakajo – ti želim čestitati, da si ta leta znala in hotela polno izrabiti. Obogatila si jih z velikimi in drobnimi dejanji, zlasti z dejanji, ki so bogatila nas, tvoje znane in neznane sopotnike, nam odpirala poti, nas spodbujala k temu, da tudi sami zmoremo. Malo je ljudi, ki pustijo take sledi v življenju in predvsem za to ti čestitam ter se ti zahvaljujem, seveda s prepričanjem, da je v tebi še veliko ustvarjalnih moči in bomo še mnogo let občudovali tvojo energijo, vedoželjnost in humanitarnost.

Ker pa so obletnice tudi čas, ko se oziramo nazaj, želim obuditi nekaj spominov, kako sta se prepletali najini poti na začetku najinega znanstva. Moji prvi spomini nate sežejo v čas mojega študija. Sama sem bila že od malega prepričana, da bom učiteljica – in to učiteljica slovenščine. A glej ga šmenta, ko sem se vpisovala na Filozofsko fakulteto v Ljubljani, samostojnega študija slovenistike še ni bilo in morala sem vpisati še en predmet kot predmet B. Nič drugega me ni veselilo, a ker je bilo pač treba nekaj vpisati, sem vpisala pedagogiko, o kateri sem takrat vedela le to, da je »fajn«, kot je izjavila neka znanka. Prva predavanja so me pustila dokaj ravnodušno, vendar je počasi le začelo nekaj kliti v meni. In potem si prišla ti z andragogiko. Tvoja predavanja so me naravnost posrkala vase, začutila sem, da je to tisto, kar želim početi v življenju

– odraslim odpirati možnosti za učenje. Tisto, kar si mi dala takrat, je bilo tvoje prepričanje o možnosti in nujnosti učenja skozi vse življenje, tvoje navdušenje nad različnimi priložnostmi učenja in tvoja vera v vedoželjnost vsakega posameznika. Tako sem zamenjala študijske poti, študij pedagogike je postal predmet A, moja diploma je obravnavala vprašanja izobraževanja odraslih in celo svojo poklicno pot sem ostala zvesta izobraževanju odraslih, pa tudi sedaj, ko sem že upokojena, mu namenjam pomemben del svojega časa.

To, kar si nam, študentom, še dala, je bilo tudi odpiranje v svet. Čeprav mlajši morda ne bodo razumeli, kaj imam v mislih, je bil to čas, ko še nismo poznali globalizacije, ni bilo računalnikov, interneta, tuja strokovna literatura je bila slabo dostopna. Saj ne, da bi bili povsem zaprti v meje stare države, a tega, kako se stroka razvija v svetu, kje so razvojna središča, kdo kaj pomeni v stroki v svetovnem merilu, s čim se ukvarjajo, tega pa nismo vedeli veliko. In tudi drugi profesorji, seveda ne vsi, so nam sicer razlagali mnoge, že uveljavljene teorije, o sodobnikih in sodobnih dogajanjih pa smo izvedeli bolj malo. Ti si nam priporočila v branje tujo sodobno strokovno literaturo, pripovedovala si nam o svojih stikih z znanimi andragogi. Priznam, včasih smo študenti kar malo s strahom razmišljali, kaj zdaj hoče od nas ta profesorica. A tako si nam odpirala širino in nas pripravljala za način (strokovnega) življenja, ki ga takrat še slutili nismo.

Pa še nekaj si nam dala – zaupanje v naše zmožnosti. Sama se tako spominjam, kako si me nekega dne povprašala, ali bi bila pripravljena iti v vse republike bivše Jugoslavije in narediti intervjuje s predsedniki republiških zvez ljudskih in delavskih univerz. Sprejela sem izziv in obiskala Zagreb, Beograd, Sarajevo, Skopje in Titograd, opravila intervjuje z zanimivimi strokovnjaki, ki so mi pripovedovali o stroki in praktičnih izkušnjah, ter se ogromno naučila, da ne govorim o tem, da sem takrat sploh prvič potovala z letalom. Še danes ne vem prav natančno, kako sem to nalogo opravila, ne nazadnje sem prvič delala intervjuje, pogovarjala pa sem se z izkušenimi strokovnjaki - praktiki, in upam, da nisem

izpadla preveč nezrela. Ampak spominjam se, da so me povsod zelo odprto sprejeli, ker so vedeli, da me pošiljaš ti – prav povsod si bila zelo priznana, občudovali so tvoje znanje in delo. Ko danes razmišljam o vsem tem, se sprašujem, ali sem bila kdaj sama zmožna tako zaupati nekemu mlademu človeku, brez pravih izkušenj, in ga preskusiti v zahtevni nalogi, a mu hkrati odpreti obzorje za nekaj novega.

Tako si, spoštovana moja profesorica, s prepričanjem, strokovno širino, zgledi in zaupanjem načrtala mojo strokovno pot. Ne vem, če sem ti o tem kdaj govorila, zdi pa se mi prav, da to veš in sprejmeš mojo zahvalo za to, saj sem in še vedno uživam kot andragoginja.

Draga Ana, ostani še naprej klena in ustvarjalna, radovedna in učeča se, ohranjaj v sebi tisto, kar ti je v zibelko položila primorska burja: treba je imeti svoj cilj in četudi ti želi nekdo z vso močjo preprečiti, da ga dosežeš, se je treba temu upreti in napredovati po svoji poti. Vesela sem, da te poznam!